

vist langt fra en saa stor Forskjel paa det Synspunkt, hvorfra han gaar ud, og det, hvorfra jeg gaar ud, som der tilhyneladende kunde være. Jeg glæder mig særlig over at have givet ham Anledning til denne Udtalelse ved at stille mit Vndringsforslag; thi jeg erfarer, og det erfarer Alle nu, at hvis denne Lov kommer ud med § 11 uforandret — og jeg fastholder, at det har den høitærede Indenrigsminister givet mig Ret i — vilde der Intet være iveien for paa de kjøbenhavnske Vossjepladser at etablere et lignende Svinehold under lignende Forhold og i samme Omfang som tidligere. Men hvad der er vunden ved Vndringsforslaget er den bestemte Udtalelse fra den høitærede Minister, at et saadant Forbud vil blive gjentaget, at det vil komme samme Dag. Det er saa Meget, at jeg næsten kunde søle mig tilfredsstillt derved og næsten kunde være tilbøielig til at tage et Forslag tilbage, som efter den høitærede Ministers bestemte Modstand her i Thinget vistnok ikke vil have Sandsynlighed for at blive vedtaget, uagtet jeg paa det Bestemteste fastholder, at det efter min Opfattelse vilde være det Rigtigste og mest Formaalstjenlige at vedtage det. De Indvendinger, der fra den høitærede Indenrigsministers Side reises derimod, forekommer mig ikke at være saa særdeles slaaende. Han spurgte f. Ex. først og fremmest — og derpaa lagde han stor Vægt —: Hvilke Vossjepladser er det da, hvor Svinehold skal være forbudt, hvor ere de? Dette er, forekommer det mig, saa tydelig angivet i § 11, som tænkes kan, og det vilde blive endnu lidt tydeligere efter mit Forslag. Det hedder nemlig: „Paa Vossjepladser for Affald eller under lignende Forhold, hvor Svinedifteritis eller anden i Janitar Henseende farlig Sygdom kan befrygtes let at ville finde Udbredelse.“ Der skal jo akkurat den samme Undersøgelse til for at faae at vide, hvor disse Fæder ikke ere til Stede, naar man skal give Tilladelsen, og jeg tror altsaa, at det staar lige i begge Henseender. Hvor Forbud skal komme, maa der Undersøgelse til, om der er en saadan Fare til Stede. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at det vilde være naturligt at lade Reglen være den, at paa saadanne Steder, hvor der virkelig er Fare for, at der let kan udbrede sig farlig Smittot, der forbyder man Svinehold; men, hvis Omstændighederne ere saaledes, at der uden hynderlig Fare kan gives Tilladelse til at anvende disse Vossjepladseres Affald paa en økonomisk Maade, da gives Tilladelsen med visse bestemte Rauteleer. Uagtet Vndringsforslaget er stillet nominelt alene af mig, befinder jeg mig dog i saa Henseende i den bedste og fuldstændigste

Overensstemmelse med hele Udvalget, der i sin Betænkning har udtalt: „I Udvalget har der været Stemning for helt at forbyde Svinehold paa Vossjepladser af sanitære og veterinaære Hensyn. Da man imidlertid erkjender, at der i enkelte Tilfælde muligen kan være Anledning til at gjøre Undtagelser, har man ikke stillet nogen Vndring i den Retning.“ Saaledes er mit Vndringsforslag tilbøielig formuleret. Det forbyder Svinehold i Almindelighed; men da jeg erkjender, at der kan være visse Tilfælde, hvor der bør gjøres Undtagelser, gives der Indenrigsministeren Bemyndigelse til at gjøre disse Undtagelser under visse Rauteleer. Uagtet jeg ikke har følt mig overbevist af den høitærede Indenrigsministers Bemærkninger, skal jeg dog, da jeg ikke tror, at Vndringsforslaget har nogen Chance for at gaa igjennem, og med Tak til den høitærede Indenrigsminister for den bestemte Udtalelse, han fremfattede om, at der vil komme et Forbud, navnlig overfor de kjøbenhavnske Vossjepladser, tage mit Vndringsforslag under Nr. 3 tilbage.

Formanden: Tør jeg spørge, hvorledes det gaar med Vndringsforslagene under Nr. 1 og 2?

Breinhold: Vndringsforslaget under Nr. 1 tager jeg ogsaa tilbage efter at have hørt den høitærede Ministers Udtalelse. Derimod staar det mig ikke klart, om den høitærede Minister vil have sit principale Forslag under Afstemning eller ikke; thi det er kun, naar dette frasaltes, at jeg ogsaa kan frasalde det andet. Naar den høitærede Minister udtalte om sit subsidiære Vndringsforslag, at han egentlig ikke forstod, hvorfor Udvalget overhovedet saae en Indrømmelse i det, skal jeg tillade mig blot paa egne Vegne at sige, at jeg ser en meget betydelig Indrømmelse i, at dette Stykke ogsaa falder bort, idet det saa staar fuldstændig frit som hidtil. Hvis en Mand's Hestebestand f. Ex. sættes under offentligt Tilsyn for Snive, og det varer længe, inden Diagnosen tillader Dyrlægen at beordre Nedslagning af de mistænkte Dyr, kan han til en hvilken som helst Tid henvende sig til Indenrigsministeren og mulig faae Tilladelse til at faae Dyret nedslaaet. Der er intet Forbud, det vil blive som sædvanligt. Hvis det derimod bliver staaende, som det nu staar, eller hvis den høitærede Ministers principale Vndring vedtages, vilde Følgen blive for det Første den, at Eieren først efter 8 Ugers Forløb kunde henvende sig til Indenrigsministeren med Begjæring om Tilladelse til, at det mistænkte Dyr maatte blive nedslaaet. Det er